

Arrest

nr. 252 745 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.,

Voornaam: S.

Geboortedatum 15.07.1991

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 van de wet

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft op 4.02.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.04.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 20.05.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.09.2012) geldig 15 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.07.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 30.07.2015 per aangetekend schrijven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 9.08.2015.

Op 28.11.2019 deed betrokkene te Borgloon een verklaring van wettelijke samenwoning met M., M., die da Belgische nationaliteit heeft. Op 18.02.2020 weigerde de gemeente Borgloon deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Tongeren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Mevr M. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het gegevens dat betrokkene's zus M. B. legaal in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn zus. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zus kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problematiek.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 20.05.2015 en welk werd verlengd tot 9.08.2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSPLICHT; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Een terugkeer naar Kosovo zou voor verzoeker zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn partner mevr. M.M.

Indien verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Kosovo, zou de gezinscel doorbroken worden.

Er is bovendien nog een reden waarom een verplichte terugkeer aan verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen.

De registratie van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner werd op 28.11.2019 geweigerd.

Er werd tegen deze weigeringsbeslissing echter beroep aangetekend door verzoeker en zijn partner. (bijlage 2)

Zolang deze procedure loopt kan hij niet terugkeren naar Kosovo vermits hij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zittingen van de rechtbank.

Dit is trouwens ook een reden waarom er geen risico op onderduiken is.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 8 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft verzoekers gezinsleven is het determinerende motief van de thans bestreden beslissing gelegen in de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het bestreden bevel verwijst uitdrukkelijk naar het negatief advies van de Procureur des Konings waarop de voormelde weigeringsbeslissing gebaseerd is. In dit advies wordt gesteld dat verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De bestreden beslissing motiveert dat de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning *“een contra-indicatie [vormt] inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”* en dat verzoekers tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst aldus geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het Hof van Justitie oordeelde dat dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). De stabiele partnerrelatie tussen samenwonenden valt onder het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64).

Naar aanleiding van de terechtzitting legde verzoeker echter het vonnis voor van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren van 25 november 2020 waarbij de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ongegrond werd verklaard en vernietigd. De Raad dient op te merken dat hierbij het determinerende motief van verweerders beoordeling van het gezinsleven van verzoeker vervalt. Verzoekers verklaring van wettelijke samenwoning werd immers geregistreerd op 22 december 2020. In de nota met opmerkingen voert verzoeker aan dat verzoeker, ondanks de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, nog steeds niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel. Het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten, zoals vereist in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), stelt verweerder niet vrij van de verplichting om een zorgvuldig onderzoek te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerders argumentatie doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat hij op een voorbarige manier te werk is gegaan en het gezinsleven van verzoeker onzorgvuldig heeft onderzocht. Volledigheidshalve dient de Raad daarenboven op te merken dat verzoeker op 13 januari 2021 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker indiende in functie van zijn partner.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 10 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT